

Arrest

nr. 116 609 van 8 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Amla gelegen in het district Darai Noor van de provincie Nangarhar. U bent een soennitische Pashai. U volgde koranlessen in uw dorp, maar ging nooit naar school. U werkte ongeveer vier jaar als taxichauffeur en vervoerde voornamelijk passagiers van het districtscentrum van Darai Noor naar Khewa. Af en toe bracht u passagiers naar Jalalabad en naar de provincie Kunar. De taliban kwamen reeds lange tijd naar uw regio om te prediken in de moskee. Ze bezochten ook huizen van de dorpeelingen om mensen te rekruteren en te overtuigen jihad te voeren. U zag hen nooit omdat u van 's morgens tot 's avonds

aan het werk was. Uw vader besloot samen met twee burens klacht in te dienen en hulp te vragen bij het districtshuis. De taliban werden hierover geïnformeerd en vielen uw huis aan en dat van de twee buurmensen die net als uw vader naar het districtshuis waren gestapt. De taliban staken uw huis in brand en gooiden granaten op de huizen van de burens. U was op dat moment op een huwelijksfeest en uw vrouw en kinderen waren bij uw schoonvader. Uw ouders en twee van uw broers kwamen om bij deze aanval. Bij uw burens overleefde niemand de aanval, op één van hun kinderen na. U kreeg een telefoontje van iemand uit uw dorp die u inlichtte dat uw moeder ernstig ziek was. U ging onmiddellijk naar huis en trof uw familie dood aan in jullie huis. U vroeg de dorpsouderen om de districtschef te contacteren om onderzoek te voeren naar de aanval op uw huis. Het was nacht dus niemand kwam. De volgende ochtend kwam de districtschef en de politie langs en onderzochten de woning. Aan de woningen hadden de taliban een boodschap achtergelaten waarin ze de mensen waarschuwden dat wie hetzelfde doet, hetzelfde lot zal ondergaan. Na de begrafenis ging u met de dorpsouderen naar het districtshuis om klacht in te dienen. Ze zouden uw klacht overmaken aan de provincieraad. Een ceremonie ter ere van uw overleden familieleden werd georganiseerd in de moskee waar u negatieve zaken zei over de taliban. U werd wegens uw uitspraken aangevallen door drie dorpsgenoten. Uw neus en tanden werden gebroken. U kon met de hulp van enkele dorpelingen ontkomen en ging naar uw schoonvader. U vroeg advies aan de malik van uw dorp over uw situatie. De malik raadde u aan de regio te verlaten. Met zijn hulp kon u onderduiken in een huis van zijn vriend Najibullah in de stad Jalalabad. Van daaruit had u regelmatig contact met de malik om naar uw situatie te vragen. De malik zei dat de taliban u nog steeds zochten in uw dorp en misschien zelfs in de stad. U vroeg hem opnieuw wat te doen. Najibullah bracht u in contact met een smokkelaar die u hielp Afghanistan te verlaten. Na een reis van ongeveer negen maanden via onder meer Griekenland kwam u in België aan op 25 september 2012 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. U vernam in Griekenland van uw broer dat uw vrouw overleed tijdens de geboorte van uw vijfde kind. Na uw vertrek ontving uw schoonvader nog twee dreigbrieven van de taliban waarin ze u bedreigden en hetzelfde met u zouden doen als met uw familieleden. In de tweede brief schreven de taliban dat ze uw schoonvader vermoord hadden.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban, een brief ter bevestiging van uw problemen van de dorpsouderen en één van het districtshuis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban zijn zeer vaag en oppervlakkig gebleken, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Zo verklaarde u dat de taliban reeds lange tijd actief zijn in uw regio en af en toe naar het dorp kwamen om te prediken en mensen te rekruteren voor Jihad (CGVS, p. 8). Ondanks uw bewering dat zowel uw regio reeds van bij het aantreden van president Karzai in 2002 geconfronteerd werd met de aanwezigheid van de taliban (CGVS, p. 8), blijkt uw kennis van de taliban uiterst beperkt. Gevraagd naar actieve talibanleden in uw district verwees u naar twee talibanleiders, Khan Gul en de alom bekende maulawi Haqqani. Gul Khan kwam echter meer dan drie jaar geleden om het leven en werd volgens u door diens broer opgevolgd. U wist echter niets over Gul Khan zelf of diens broer te vertellen. U wist niet van welke groepering hij leider was of voor welke daden of activiteiten hij bekend stond in uw regio. Naast deze twee kende u geen andere actieve talibanleden in uw district. Dit is erg vreemd daar u stelde dat er veel zijn, maar dat u geen van hen bij naam kende (CGVS, p. 8). Op de vraag of er ook taliban in uw eigen dorp zijn, stelde u dat de taliban soms vanuit de bergen naar uw dorp kwamen, maar u kende geen van hen (CGVS, p. 8, 9). U verwees wel naar drie dorpelingen, Sharafat, Liaqat en Hashmat, van wie u vermoedde dat zij connecties hebben met de taliban. Erg zeker bleek u hier niet van te zijn. U kon niet toelichten wat zij bij de taliban zouden doen of voor welke taliban zij werken (CGVS, p. 9). U dacht dit alleen maar omdat deze drie u aanvielen nadat u slecht had gesproken over de taliban in de moskee (CGVS, p. 9). Andere aanwijzingen dat zij effectief bij de taliban zouden zijn had u blijkbaar niet. Welke taliban er naar de moskee en de huizen kwamen om te prediken wist u evenmin (CGVS, p. 9). Dat u geen van hen kende is opmerkelijk daar u stelde dat zij soms met 15 tot 20 talibanleden naar de moskeeën kwamen (CGVS, p. 8). Gevraagd naar de inhoud van hun preken, hield u het erg algemeen en oppervlakkig door te stellen dat ze het hadden over jihad als verplichting voor iedereen en dat de mensen moesten doen wat zij deden (CGVS, p. 8, 12). Volgens u gingen sommige mensen mee met de taliban, maar ze deden dit in het geheim. U kende niemand die door hen gerekruteerd werd (CGVS, p. 8). Wat er met hen na de rekrutering gebeurde wist u niet (CGVS, p. 9). Of de taliban die in de moskee predikten dan ook een goed contact hadden met de mullah van de moskee kreeg u evenmin gezegd

(CGVS, p. 9). Het is verwonderlijk dat u nauwelijks enige notie heeft van de taliban in uw regio. Uw asielmotieven zijn onmiddellijk verbonden aan de activiteiten van de taliban en is het moeilijk in te denken dat u nooit met andere talibanleden in aanraking kwam aangezien zij volgens u al jarenlang actief zijn in uw regio. U was trouwens ook chauffeur waardoor u met verschillende mensen in contact kwam en op verschillende plaatsen kwam waardoor u toch iets moet hebben opgevangen over de identiteit en activiteiten van de taliban in uw regio.

U stelde verder dat uw vader plots besloot om samen met twee buurmannen naar het districtshuis te gaan om de situatie aan te klagen. De reden waarom uw vader plots gefrustreerd was, was volgens u te wijten aan het feit dat de taliban mensen dwongen om deel te nemen aan jihad (CGVS, p. 12). Op de vraag of dit gepaard ging met een bepaalde gebeurtenis in de regio, verwees u naar het bezoek van de taliban aan de huizen (CGVS, p. 12). Het is erg opmerkelijk dat uw vader pas in het jaar 1390 (2011) in opstand kwam tegen de taliban daar u toch beweerde dat de taliban al jaren, zelfs sinds Hamid Karzai aan de macht kwam, actief zijn in uw regio en langskomen in de dorpen en in de huizen (CGVS, p. 8, 12). Dat uw vader dan pas jaren later tot het besluit kwam actie tegen hen te ondernemen is vreemd. U stelde trouwens ook dat de bevolking bang was van de taliban en zij niets konden ondernemen tegen hen (CGVS, p. 8). U maakt dan ook weinig aannemelijk dat uw vader in die omstandigheden plots in opstand zou gekomen zijn tegen de taliban waardoor hij zelf problemen zou gekregen hebben met hen. U vervolgens gevraagd wanneer de taliban een eerste keer naar uw huis kwamen bleek u dit niet meer te weten. Ze zouden nochtans twee keer langs geweest zijn bij u thuis (CGVS, p. 12). Ook welke talibanleden er allemaal langskwamen wist u niet. U wist niet tot welke groepering zij behoorden of in wiens opdracht zij naar uw huis werden gestuurd (CGVS, p. 12). Dat u telkens niet thuis was, is geen afdoende verklaring. Ze kwamen in uw eigen huis langs, bij uw familie om te prediken over jihad. Zij zullen toch wel over meer informatie van de taliban beschikt hebben waardoor u toch ook iets moet opgevangen hebben. Uw vader ging samen met twee buurmannen klagen in het districtshuis over de komst van de taliban. U wist niet wat de twee buurmannen ertoe bracht om net als uw vader naar het districtshuis te gaan. Of de klacht ook daadwerkelijk geregistreerd werd door het districtshuis wist u niet (CGVS, p. 13). Het enige wat de klacht opleverde was de aanval van de taliban op uw huis en dat van de twee burens. U wist vreemd genoeg niet meer wanneer uw huis werd aangevallen en uw ouders en twee broers om het leven kwamen. U stelde dat het in het jaar 1390 (2011-2012) plaatsvond, maar in welke maand of zelfs in welk seizoen dit gebeurde kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 14). Hoe de taliban erachter kwamen dat uw vader en de twee burens klacht hadden ingediend, wist u niet. U verwees algemeen naar informanten van de taliban, maar wie hun informatie in uw dorp is wist u niet. Ook de taliban die jullie huis aanvielen kende u geheel niet (CGVS, p. 14). Verder beweerde u zich openlijk te hebben uitgesproken tegen de daden van de taliban in uw moskee tijdens de ceremonie voor uw overleden familieleden. U zou hierop aangevallen zijn door drie mannen van uw dorp van wie u sindsdien vermoedt dat zij bij de taliban zijn (CGVS, p. 14). Echter, dit zijn slechts vermoedens die u doorheen het gehoor nergens hard kon maken. U wist niet met wie zij connecties hadden, welke activiteiten zij hadden of voor wie zij werkten (CGVS, p. 8). Verder wist u niet welke taliban nog steeds naar u op zoek zijn nadat u uw regio verlaten had. U hoorde van de burens dat er taliban langskwamen op zoek naar u, maar kon hierover geen nadere toelichting geven. Dit is opmerkelijk aangezien uw burens, uw schoonvader alsook de malik u vertelden dat ze u nog steeds zochten (CGVS, p. 15). Dat u dan nergens een naam kon noemen van de personen die u vreest in uw regio is opmerkelijk. U stelde zelfs dat de taliban u kwam zoeken in de stad Jalalabad. Hoe zij wisten dat u zich daar schuil hield, kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 15). U vernam na uw vertrek dat de taliban uw schoonvader vermoordden. U wist niet wanneer zij hem doodden, noch wie verantwoordelijk was voor zijn dood (CGVS, p. 15). U stelde dat iedereen die u steunde lastig gevallen werd door de taliban. Of ook de malik, die u hielp met uw vlucht uit Afghanistan, dergelijke problemen kende met de taliban wist u niet (CGVS, p. 15). Dergelijke vage en erg beperkte antwoorden doorheen het gehele gehoor op tal van vragen die de kern van uw asielaanvraag raken bevestigden dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zouden kunnen maken. Zo legde u uw taskara voor ter staving van uw identiteit, die niet in twijfel wordt getrokken. U legde verder nog twee dreigbrieven voor van de taliban die u ontving na uw vertrek uit Afghanistan, alsook twee brieven ter bevestiging van uw problemen (CGVS, p. 10, 16). Er kan slechts waarde gehecht worden aan deze documenten indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is gebleken. U verkreeg deze brieven via uw vriend Fazel Wahid uit Afghanistan. De twee brieven van de taliban werden bij uw schoonvader achtergelaten. U wist wat de inhoud van de brieven was, maar had geen idee van wie deze brieven kwamen (CGVS, p. 10). De bevestigingsbrieven betreffende uw problemen verkreeg uw vriend blijkbaar op eenvoudige vraag en vertonen derhalve een

gesolliciteerd karakter (CGVS, p. 9, 10). De objectieve bewijswaarde van deze brieven is gering. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd dat Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Echter kan u de subsidiaire bescherming status niet worden toegekend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich in de stad Jalalabad kan vestigen teneinde de onveilige situatie in uw thuisregio in het district Daria Noor te vermijden. U bent een volwassen jongeman die als taxichauffeur werkte om in zijn levensonderhoud te voorzien. U reed af en toe zelfs naar de stad Jalalabad met uw passagiers (CGVS, p. 5, 6). U zou ook in Jalalabad een gelijkaardige job kunnen vinden. U blijkt naast Pashtou, ook wat Dari te begrijpen (CGVS, p.3). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de stad Jalalabad als mogelijke verblijfplaats moet worden overwogen en u zich redelijkerwijs in deze stad kan vestigen teneinde de situatie in uw thuisregio te vermijden. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 4, § 5 van richtlijn 2004/83/EG.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker nauwelijks enige notie heeft van zijn beweerde vervolgers, de taliban die actief zijn in zijn district van herkomst, (ii) het niet plausibel is dat zijn vader in 2011 plots zou beslissen om klacht in te dienen tegen de taliban, terwijl zij al jaren actief zijn in verzoekers dorp en tenslotte gezien (ii) verzoeker vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de zoekacties die de taliban naar hem ondernamen.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat zijn kennis van de taliban vaag en ontoereikend is. Hij wijst op de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013, waaruit moet blijken dat het geweld van de taliban naar de bevolking de laatste jaren alleen maar is toegenomen. Verzoeker meent dit ook af te leiden uit pagina's 3 en 4 van het laatste rapport van UNAMO en evenals uit dat van EASO van december 2012. Tenslotte zou deze bevinding eveneens gedeeld worden door de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker verwijst verder naar de pagina's 3 tot 11 van zijn gehoorverslag, maar zeker ook naar de aantekeningen van de tolk, die een 40-tal namen van taliban en plaatsen zou bevatten. Verzoeker drukt zijn verwondering uit over het feit dat deze namen niet opgenomen werden in de tekst van het gehoorverslag zelf, en dat slechts 5 van de 40 aangereikte namen werden opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker meent dan ook dat de informatie die hij heeft aangereikt veel wijder reikt dan verwerende partij lijkt te willen toegeven. Verzoeker wijst tevens op het feit dat hij nooit school gelopen heeft en analfabeet is, hetgeen enigszins een gebrek aan precisie in zijn antwoorden kan verklaren. Wat betreft het initiatief van zijn vader tenslotte om klacht in te dienen tegen de taliban in het districtshuis, meent verzoeker dat dit niet "*per se*" vreemd is.

Uit de verklaringen die verzoeker bij het Commissariaat-generaal aflegde blijkt inderdaad dat verzoeker nauwelijks enige notie heeft van de taliban in zijn regio. Verzoeker kon slechts twee namen opgeven van actieve talibanleden in zijn district, waarvan één Khan Gul, al drie jaar terug overleden was en de andere, maulawi Haqqani, een aanvoerder is met nationale en internationale bekendheid. Ook op vragen met betrekking tot de concrete groeperingen die in zijn dorp actief zijn, de activiteiten die deze ontplooiden, de taliban die in de huizen en in de moskee van zijn dorp kwamen prediken, de mensen die door hen werden geronseld en de relatie was tussen de taliban en de mullah van zijn moskee, moest verzoeker het antwoord schuldig blijven. Terecht kon de commissaris-generaal daarop besluiten dat verzoeker "*nauwelijks enige notie heeft van de taliban in zijn regio*". Verzoeker onderneemt geen poging om deze feitelijke vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten, doch beperkt zich tot het vergoelijken van zijn gebrek aan kennis door te wijzen op zijn gebrekkige scholing en het verwijzen naar namen op het notitieblad van de tolk. Echter ook van een beweerdelijk gebrekkig geschoolde en analfabete man als verzoeker, die overigens koranlessen gevolgd heeft, kan verwacht worden dat hij meer informatie kan geven over zijn beweerde vervolgers, *quod certe non*. Verzoeker laat verder na te verduidelijken welke andere namen die op het notitieblad staan vermeld betrekking zouden hebben op talibanleden. De vermelde namen kunnen evenzeer betrekking hebben op familieleden en/of andere personen of plaatsen in verzoekers verklaringen zoals onder meer blijkt uit de vermelding van de naam

Najibullah, de persoon die verzoeker in contact bracht met de smokkelaar. Hieruit kan bijgevolg geenszins worden afgeleid dat verzoeker wel concrete en precieze informatie over de taliban kon geven. De verwijzing van verzoeker naar algemene informatie vermag dit evenmin, gezien deze geenszins kan worden betrokken op verzoekers persoonlijke en concrete situatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt ten slotte dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas niet enkel werd afgeleid uit diens vage verklaringen aangaande zijn beweerde vervolgers, doch eveneens uit de vaststelling dat de directe en enige oorzaak voor zijn beweerde problemen niet plausibel is. Het is intrinsiek ongeloofwaardig dat verzoekers vader “plots” zou beslissen om klacht in te dienen tegen de taliban bij het districtshuis, gezien de taliban al jaren actief aanwezig waren in verzoekers regio, zijn vader geen persoonlijke reden had om klacht in te dienen en hij, door het indienen van een klacht, logischerwijs zichzelf en zijn hele familie aan ernstige represailles zou blootstellen. In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te stellen dat de plotse beslissing van zijn vader om klacht in te dienen niet “per se” vreemd is, wat uiteraard niet volstaat om bovenvermelde pertinente opmerkingen te weerleggen.

Op basis van de vage en ontwijkende verklaringen over zijn beweerde vervolgers, de taliban in zijn regio van herkomst, alsook van de intrinsieke ongeloofwaardigheid van de directe en enige oorzaak van zijn beweerde problemen met die taliban, kon de commissaris-generaal in redelijkheid besluiten dat aan het asielrelaas van verzoeker geen enkel geloof kan worden gehecht. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Jalalabad, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Verwerende partij volhardt in deze conclusie, en verwijst voor de veiligheidsanalyse van het vluchtalternatief naar een bijgewerkte en recentere versie van zijn objectieve informatie, die hij via een aanvullende nota op 2 december 2013 aan het administratief dossier toevoegde.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief in zijn hoofde redelijk zou zijn. Hij wijst erop dat het UNHCR dienaangaande strikte voorwaarden stelt, dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening hield met het feit dat hij vader is van vier kleine kinderen en dat hij buiten de koranlessen geen enkele scholing heeft gelopen. Verzoeker meent verder dat de taliban hem ook in Jalalabad kunnen vinden, gezien zijn regio van herkomst amper 35 kilometer van de stad verwijderd is en zij een netwerk van informanten hebben, en stelt dat hij door onveilige gebieden zal moeten reizen om het door verweerder veilig geachte gebied te bereiken. Verzoeker merkt voorts op dat de stad Jalalabad geteisterd wordt door zeer veel criminaliteit. Tot slot wijst verzoeker erop dat de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier veel minder eenduidig voorkomt als verweerder laat uitschijnen. Deze informatie zou immers aanvangen met een belangrijke voorbehoud, namelijk dat de informatie niet volledig genoemd kan worden gezien het onderscheid tussen burgers en strijders niet steeds te maken is en ontvoeringen vaak niet in de statistieken opgenomen zijn.

De Raad merkt op dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert

zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief toegankelijk is, onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verweerder toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: Jalalabad is net als andere steden stevig in handen van de overheid. Complexe aanvallen viseren voornamelijk hoge profielen, met name overheidsgebouwen, personen verbonden aan de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid. De meeste *Internally Displaced Persons* (IDP's) nemen hun toevlucht tot de stad waarbij de meerderheid in gehuurde woningen terecht kan en sommigen onderdak krijgen van gastgemeenschappen of vrienden en verwanten. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse, Deel I*, 23-24, 20 november 2013).

Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Jalalabad te vestigen. Waar verzoeker verwijst naar zijn gebrekkige scholing en zijn ouderschap blijkt uit zijn verklaringen echter dat verzoeker taxichauffeur was en zelfs regelmatig naar Jalalabad reed om passagiers af te zetten. Niets weerhoudt verzoeker er bijgevolg van zijn oude beroep als taxichauffeur terug op te nemen en zodoende in het levensonderhoud van zichzelf en zijn familie te voorzien. Wat betreft verzoekers vrees dat de taliban hem ook in Jalalabad zouden vervolgen kan worden verwezen naar wat sub 2.2.2. reeds werd gesteld, namelijk dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft verzoekers stelling dat de weg naar het vluchtalternatief onveilig zou zijn merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Jalalabad perfect te bereiken is via de hoofdstad Kabul. Uit die informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers (*ibid.* p. 23-24). Verzoeker toont verder niet aan hoe de aanwezigheid van criminaliteit in Jalalabad voor hem in concreto een risico op ernstige schade zou kunnen vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, gezien de criminaliteit in Jalalabad vooral de vorm aanneemt van kidnapping van welgestelde burgers (*ibid.* p. 23).

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER